

NHỮNG NGÀY THƠ ẤU.

Trước tiên phải cảm ơn anh Trần Văn Căn, Hội Trưởng Hội Cựu Học Sinh TQC Hội An Hải Ngoại Nam California, đã tạo điều kiện cho mình tìm lại những ngày thơ ấu qua. Từ khi liên lạc được với các anh các chị ở hội qua trang Web TQC, mình có cảm tưởng như mình được sống lại một thời trẻ dại ở quê nhà. Thương nhớ vô cùng.

Cũng phải hơn 50 năm rồi, bây giờ ngồi nhớ lại ngày mình mới bước chân vào trường Trung Học Trần Quý Cáp, ấy! phải nói là 57 năm kể từ năm 1955 khi mới vào đệ thất, và 52 năm kể từ năm 1961 lúc rời trường đi ra Huế mới đúng. Hồi đó mình mới có 11 tuổi đang đi lên 12 tuổi chứ mấy! Xin các anh các chị nhìn cái hình căn cước dán vào Bằng Tiểu Học thì biết liền hà, cái hình đó mình email cho anh Căn xem cho vui ai dè ông Hội Trưởng hội Cựu Học Sinh TQC ở Mỹ bỏ vào trang Web, eo ơi cái mặt bí xị trông buồn cười quá đi thôi, không giống ai hết!! Con mắt bên trái thì tròn nhưng con mắt phải thì nhỏ hơn, hèn chi hồi đó bị mấy nhóc “phía bên kia” kêu là mắt “hí” cũng phải, chẳng cần chôi làm gì cho mệt! Còn đôi môi đầy trề ra như vậy thì khỏi cần bơm thêm Botox cũng đẹp chán. Cảm ơn anh Căn đã ưu ái để vào trang Web hình đó nghe.

Vì nhỏ cho nên ngồi bàn đầu với Nguyễn thị Dung, Hoàng Đan Vân và Văn thị Long, mình ngồi giữa nên nói chuyện được với cả hai bên, tiện lợi quá! Bàn thứ hai là Thân thị Mỹ Trang, Phạm thị Quá, Phan thị Ngọc Tuyền. Bàn thứ ba là các chị lớn như chị Trịnh thị Liễu Nhân, chị Trần Thị Phát và chị Phan thị Thi, hai gò má chị Thi lúc nào cũng đỏ hây hây thiệt dễ thương. Bàn sau cùng dãy bên này là các anh lớn như anh Hà Mạnh, Mạc phi Phụng và anh Phạm Văn Thành. Anh Nguyễn thiện Hàng và anh Mân ngồi ở dãy bên kia.

Ngoài ra các bạn khác như Phan Đức Anh, Nguyễn Như Kiếm, Phạm Ngọc Trâm, Phạm Mạnh Đề, Vũ Văn Bằng, Diệm (em chị Phát) và còn nhiều nữa

mà mình nhớ không hết. Mong các anh bỏ lỗi cho vì “I am 69 going on 70”, “thất thập cổ lai hy” đó mà, nói trước quên sau, cầm cái kiếng đeo mắt trên tay mà đi tìm cái kiếng! không biết để quên ở chỗ nào, đọc xong tờ báo mở tủ lạnh bỏ vào tủ lạnh như không có việc gì xảy ra hết! Sự nhớ lại mới biết rằng mình lầm lẫn.

Ngồi ôn lại ngày mới vào lớp Đệ Thất 3 TQC, đi học mà sợ quá chừng, ai cũng lạ hết, ngoài một số các chị ra còn là “phía bên kia” không hà. Các anh lớn như anh H. Mạnh, M.P. Phụng, P.V. Thành, N.T. Hàng và anh Mân thật là hiền rồi, còn mấy nhóc “phía bên kia” mỗi lần ra chơi thì như ong vỡ tổ hét um sùm, mình sợ nhất là Phạm Mạnh Đề vì hấn mà quát mắt lên một cái, nói “xê ra” cho hấn chạy là mình hết hồn rồi. Làm quen với mấy anh lớn cũng được vì mình có ba ông anh lớn ở nhà, nên mình không cảm thấy sợ các anh như sợ P.M. Đề. Nhà mình ở đường Phan Bội Châu Hội An, mỗi lần đi học về buổi chiều là được anh Bốn mình chở xe đạp chạy quanh nhà đèn một vòng để thưởng cô em gái mới thi đậu vào đệ thất TQC, vì thế cho nên mình mạnh dạn xuống bàn chót làm quen với anh Mạnh, anh Phụng, anh Thành và cả anh Mân anh Hàng ngồi ở dãy bên kia nữa. Có anh Phụng và anh Mạnh đi hai bên trên hành lang là không sợ P.M. Đề đâu nhé. Sự quý mến của mình đối với các anh đó vẫn còn cho đến ngày nay.

Hồi đó, giờ ra chơi, mấy chị lớn cứ ngồi trong lớp nói chuyện với nhau. Văn thị Long đem “búp bê” ra sắm se săn sóc, có khi may áo cho búp bê nữa. Mình không thích chơi búp bê vì lúc nhỏ mẹ mình cứ cắt tóc mình ngắn như con trai có khi cắt “ca rê” nữa đó nên mình cứ tưởng mình là con trai nên không có búp bê. Rủ Đan Vân ra ngoài đi dạo một vòng, phải nói lúc đó mình thích nhảy dây, chơi “U” hay chơi “cò cò” mà mình không thấy ai bày trò chơi đó ở ngoài sân, ồ mà con gái đi học là phải mặc áo dài trắng, vậy là không chơi “U” được rồi, dơ áo, rách áo hết. Hồi còn ở tiểu học, xóm Phan Bội Châu mình vẫn còn nhớ có nhóm bạn chơi “U” như Đoan, Thủy, Băng Tâm, Hồng, Hương (em Băng Tâm), chị Lê thị Tình, Lê thị Em và nhiều bạn khác nữa. Vì nhỏ con và yếu nên chẳng có bạn nào muốn mình về phe của họ cả, chị Tình và Lê thị Em là mạnh nhất nên thường làm trưởng toán. “oánh trừ trừ ra cái gì ra cái này” (cái kéo hay cái búa), ai thắng thì được chọn người về phe người thắng, mình bao giờ cũng bị chê nên chị Tình lúc nào cũng chịu nhận mình về phe chị vì chị mạnh như thần. Chị bao giờ cũng

cho mình U trước, cứ tưởng bỏ! vì mình mới cất hơi lên chạy được một vòng là bị Lê thị Em ôm cứng, vùng ra không được, hấn mạnh quá chừng! mà tắt hơi, là chết, là bị ở tù. Vậy là ngồi một chỗ chờ phe mình U qua là đưa tay cầu cứu. Phe nào cũng có vài người ở tù nên mình cũng có bạn tù. Tụi mình chỉ chờ chị Tình U qua là phe kia chạy tán loạn, chị chỉ cần vừa U vừa chạm nhẹ bàn tay chị vào tay mỗi đứa là được cứu. Cứ tiếp tục như vậy cho đến khi có một phe chết hết là phe kia thắng. Vui ơi là vui! Chỉ có vậy mà cũng đổ mồ hôi ướt cả áo.

Lên đệ thất là mình không được chơi mấy cái trò “con nít” đó nữa, chị Mai nói: lớn rồi không chơi U nữa, 11-12 tuổi rồi chớ còn nhỏ nhít gì mà cứ chạy nhảy tới ngày! Chị mình có các bạn khác ở cùng đường PBC như chị Hà thị Hường chị Lan Phương, “bộ ba Hường Phương Mai” đó các bạn. Vậy là bây giờ mình thành người lớn rồi không chơi U nữa. Xóm P.B.C còn có các bạn học khác lớp như Khiển ở cạnh nhà, Xuân Lan, Bạch Tuyết, Phong Lan, Hoàng Hoa, vì ở cùng đường nên quen nhau, và thỉnh thoảng đi học về cùng trên đường hàng cây, thật đẹp rợp bóng mát rượi. Cuối năm đệ lục bước qua đệ ngũ có thêm Kim Tri từ Huế vào học cùng lớp, thiệt đẹp, mà lại ở cùng đường Phan Bội Châu với mình nữa chứ, vui ghê!

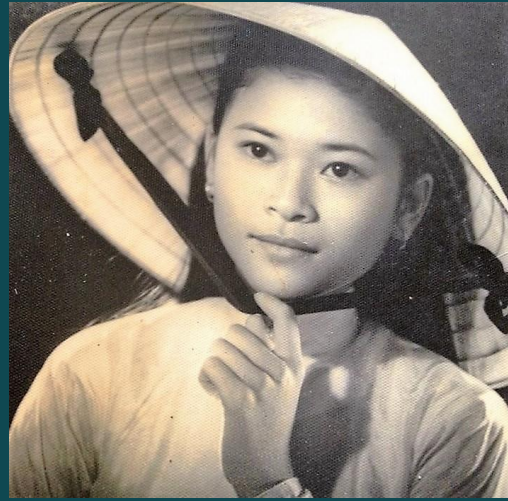
Các thầy như thầy Nguyễn Cửu Triệp dạy Vạn Vật thầy vẽ thật đẹp, thầy Dương Đức Nhựt dạy Anh Văn, cô Bạch Vân dạy Pháp văn, cô Từ Nguyên dạy Việt Văn, thầy Sum dạy Lý Hóa, thầy Kiêm dạy Vẽ, thầy Nhâm dạy Âm nhạc. Lên đệ lục đệ ngũ thầy Phan Khôi dạy Anh Văn, thầy Hoàng Trung dạy toán thầy Hồ Đăng Huy dạy Vạn Vật, cô Huỳnh Tân dạy Pháp Văn, thầy Hồng dạy Sử Địa. Có cô Thuyền, cô Luyện nữa nhưng mình không nhớ dạy môn gì. Các thầy cô thật hiền và thật đáng kính yêu.

Năm đệ lục và đệ ngũ, mình lớn rồi nên được chị Mai, chị Hường và chị Năm cho mình nhập bọn chơi bóng rổ ở trường, có anh Hân thiệt cao, hướng dẫn môn bóng rổ. Eo ơi mình lùn tịt mà cũng đòi chơi cái môn thể thao này, ấy vậy mà mình thấy không có ai phân nản về cái lùn của mình hết. Anh Hân hướng dẫn thật dễ thương nói với mình: em thấp như vậy thầy trái banh khó vào rổ nên em phải nhảy thật cao mới được, cuối cùng mình chẳng bao giờ thầy được trái banh vào rổ cả, chỉ biết dẫn banh

thôi, như vậy cũng được rồi thấy không! Vậy là chiều nào tan học cũng ở lại dẫn banh bóng rổ! phải dẫn banh chứ ôm banh chạy là anh Hân thôi còi cái “rét” liền đó.

Anh Bính dạy thể dục thể thao, ôi thì hết leo dây đến nhảy cao nhảy dài. Các bạn ơi, nhớ lắm quên làm sao được! Cách đây không lâu đọc trên Web cựu học sinh TQC thấy có hình của Minh Loan, mình nhớ ra là mình có cô bạn ML này nữa nhưng Minh Loan và mình không học cùng một lớp mà sao mình lại thân với Minh Loan? Mình tìm lại được một trong những người bạn thân nhất của mình, Minh Loan. Thư trên trang Web gửi cho ML có câu: “Quế và Minh Loan không học cùng một lớp nhưng không hiểu sao hai đứa mình thân nhau mới lạ chứ, chắc phải có lý do, nhưng chắc Quế sắp thành bà cô Ngoại rồi nên lý do thân nhau thì không nhớ nhưng mặt thì không quên bao giờ, nhất là hình đó ML chụp lúc còn đi học thì đầu có lú lẩn Quế cũng nhận ra” và ML trả lời thư mình: “Quế và Minh Loan ở trong ban Vũ của trường, hai đứa mình là một cặp trong vũ điệu “Mơ Khúc Tương Phùng” bà Cô Ngoại nhớ ra chưa?” Phải rồi, chỉ có vậy mà nhớ cũng không ra! đỡ ẹt. Cảm ơn anh Căn và hội Cựu Học Sinh Trần Quý Cáp Hội An Nam California lần nữa nghe.

Lên đệ tứ, mình thi hỏng Trung Học Đệ Nhất Cấp, tự quyết định ở lại học thêm một năm đệ tứ nữa, nhờ đó mình có thêm một số bạn mới ở lớp đệ tứ 1 như anh Trần Văn Căn, Kiều Công Cự, Mạc Phi Hoàng, Nguyễn Ngọc

Cảnh, Khưu vỹ Hoàng, Nguyễn Đình Trọng, Hồ thị Miên, Chị Thanh, Giáp, Văn thị Châu v.v. Không phải vì chỉ có 9 tháng học chung mà mình nhớ tên không hết nhưng vì có quá nhiều biến đổi trong cuộc đời nên mong các bạn bỏ lỗi cho. Năm đó mình đậu ngay kỳ đầu, viết đến đây mình phải nhắc đến một người bạn rất nhỏ và thân với mình đó là Nghị. Em không học đệ tứ 1 mà học đệ tứ 2, nhưng em cũng ở đường Phan Bội Châu cùng về chung trên đường có hàng cây thật đẹp, hai chị em làm quen với nhau. Em rất giỏi toán, mình thật tình tâm sự với em là mình rất dốt Toán, em đã không ngần ngại thỉnh

thoảng ghé nhà mình thăm và chỉ cách cho mình làm Toán, Hình Học và Toán Lý Hoá. Phải nói là nhờ em Nghị mà mình trở nên khá toán, chính mình cũng không ngờ, 100 bài toán giải có sẵn, mình giải được hết, em dặn mình: “chị đừng nhìn kết quả trước nghe!”, “ồ, chị không có nhìn đâu em đừng lo!”, nên mới thi đậu đó chứ không thôi là rớt nữa rồi. Nghị ơi! bây giờ chị không biết em đang ở đâu? không phải Bến Hải hay Cà Mau nữa, mà là ở Pháp, Mỹ, Úc, Đức, Anh hay Việt Nam? Xa nhau quá phải không em! Nếu em có đọc bài này thì em liên lạc với anh Căn nhé em, chị đang trông tin em đó, trông lắm đó nghe em, cho đến bây giờ chị vẫn quý em như ngày nào. Nếu chị biết em ở đâu có địa chỉ email là chị mail thăm em liền.

Rồi mình lên đệ tam C học cùng lớp với Văn thị Châu, Trần thị Ngọc Lài, Trương thị Minh Diệu, Nguyễn Ngọc Cảnh, Nguyễn Đình Trọng, Huân,

Mạc Phi Hoàng và một số bạn khác nữa mà mình nhớ không hết, xin tha thứ cho mình nhé! Có một kỷ niệm ở lớp đệ tam này mà mình vẫn nhớ hoài không biết có ai trong lớp còn nhớ hay không? Thầy Bôn dạy Vạn vật đang giảng bài về núi lửa, chắc thầy thấy mình đang thả hồn lên mây nên gọi mình đứng lên, thầy hỏi: Những vùng gần núi lửa có trồng trọt được không chị? Mình mạnh dạn trả lời liền: thưa thầy không, thầy hỏi nữa: tại sao không? Mình trả lời: Dạ tại nóng quá. Cả lớp cười rú lên, mình nghe giọng của Nguyễn Đình Trọng là to nhất. Thầy từ tốn bảo: thôi chị ngồi xuống đi, về coi lại bài nghe. Rồi thầy tiếp tục nói về những trồng trọt quanh vùng, một thời gian sau khi núi lửa không còn hoạt động.

Vào đệ nhị không được bao lâu mình phải rời thầy bạn để ra Huế vào tháng 10 năm 1961, bắt đầu cho một ngành học hoàn toàn khác biệt, mình được chọn trong kỳ thi tuyển vào trường Nữ Hộ Sinh Quốc Gia Huế và phải ở nội trú ba năm. Mình đi một vòng thăm tất cả các thầy cô trường TQC, cả các cô hời mình còn học ở Trường Tiểu Học Hội An và thăm hết các bạn để chào từ giả. Rồi từ đó là mình xa Hội An mãi mãi và mình cũng không ngờ là có ngày mình và các bạn bị trôi dạt khắp nơi trên thế giới như thế này. Đến tuổi này mà chúng ta vẫn còn ở khắp bốn phương trời, quê hương còn đó nhưng chẳng có ai dám quay về ở vĩnh viễn được, vì đi đâu cũng chỉ thấy màu cờ đỏ. Thỉnh thoảng có về thăm quê nhà ai cũng có cảm tưởng giống nhau là: “Thấy mình như người ngoại quốc, trên quê hương của chính mình”. Buồn thay!

Dã-Thảo Quế Trần.

Sydney NSW Australia 17/10/2013

Hội ký trên đây đã có đăng trong Đặc San HỘI NGỘ 2014 do Hội CHS.TQC.HA Nam CA thực hiện.

Dã-Thảo Quế Trần trong vườn nhà ngày 18/12/2007.

Trần thị Quế
Lớp Đệ Tứ 3 (1958-1959)
Trung Học Trần Quý Cáp Hội An

